

Postanowienie Sądu z dnia 24 października 2013 r. — Stromberg Menswear przeciwko OHIM — Leketoy Stormberg Inter (STORMBERG)

(Sprawa T-451/12) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w przedmiocie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy STORMBERG — Zrzeczenie się prawa do znaku przez właściciela kwestionowanego znaku towarowego — Decyzja o zakończeniu postępowania w przedmiocie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku — Powództwo restitutio in integrum — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 58 ust. 1 i art. 76 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Skarga w części oczywiście niedopuszczalna i w części oczywiście bezzasadna)

(2013/C 367/50)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Stromberg Menswear Ltd (Leeds, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokat A. Tsoutsanis i C. Tulley, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: J. Crespo Carrillo, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Leketoy Stormberg Inter AS (Kristiansand, Norwegia) (przedstawiciele: adwokaci: początkowo T. Mølsgaard i następnie J. Løje)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 3 sierpnia 2012 r. (sprawa R 428/2012-4) dotyczącą postępowania w przedmiocie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku pomiędzy Stromberg Menswear Ltd a Leketoy Stormberg Inter AS

Sentencja

- 1) Skarga zostaje w części odrzucona jako niedopuszczalna i w części oddalona jako bezzasadna.
- 2) Stromberg Menswear Ltd pokrywa koszty postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 63 z 2.3.2013.

Postanowienie Sądu z dnia 24 października 2013 r. — Stromberg Menswear przeciwko OHIM — Leketoy Stormberg Inter (STORMBERG)

(Sprawa T-457/12) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Słowny wspólnotowy znak towarowy STORMBERG — Odwołanie skierowane przeciwko wnioskowi o konwersję wspólnotowego znaku towarowego na zgłoszenia krajowych znaków towarowych — Niedopuszczalność odwołania do izby odwoławczej — Skarga oczywiście pozbawiona podstawy prawnej)

(2013/C 367/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Stromberg Menswear Ltd (Leeds, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokat A. Tsoutsanis i C. Tulley, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: J. Crespo Carrillo, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Leketoy Stormberg Inter AS (Kristiansand S, Norwegia) (przedstawiciele: początkowo adwokat T. Mølsgaard, następnie adwokat J. Løje)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 3 sierpnia 2012 r. (sprawa R 428/2012-4) dotyczącą złożonego przez Leketoy Stormberg Inter AS wniosku o konwersję wspólnotowego znaku towarowego na zgłoszenia krajowych znaków towarowych.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Stromberg Menswear Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 63 z 2.3.2013.

Skarga wniesiona w dniu 2 sierpnia 2013 r. — APRAM przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-403/13)

(2013/C 367/52)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: APRAM — Administração dos Portos da Região Autónoma da Madeira, SA (Funchal, Portugalia) (przedstawiciel: M. Gorjão Henriques, abogado)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 i 2 decyzji Komisji Europejskiej C(2013) 1870 final z dnia 27 marca 2013 r., zmniejszającej wymiar pomocy przyznanej z Funduszu Spójności na rzecz projektu „Rozbudowa infrastruktury portowej w porcie Caniçal w regionie autonomicznym Madery”, Madera, Portugalia;
- uznanie za niemające zastosowania w niniejszej sprawie rozporządzenia (WE) nr 16/2003 ⁽¹⁾, a w szczególności jego art. 7 z powodu naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, naruszenia rozporządzenia (WE) nr 1164/94 ⁽²⁾ czy też, w każdym razie, ze względu na naruszenie ogólnych zasad unijnego prawa;
- stwierdzenie, że Komisja Europejska zobowiązana jest do uiszczenia salda należnych kwot.

Tytułem żądania ewentualnego:

- a) stwierdzenie przedawnienia możliwości wszczęcia postępowania w przedmiocie odzyskania już wypłaconych kwot i prawa do zatrzymania salda pozostałych do wypłaty kwot.
 - b) stwierdzenie obowiązku zmniejszenia korekty zastosowanej przez Komisję Europejską w odniesieniu do nieprawidłowości mogących powodować całkowity brak wypłaty należnych kwot i odzyskanie całości kosztów poniesionych po dniu 3 czerwca 2003 r., lecz zafakturowanych w okresie od czerwca 2002 r. do lutego 2003 r.
- w każdym razie obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy oparty na naruszeniu zasad kwalifikowalności kosztów

Skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza przepisy prawa w zakresie zastosowania traktatu, konkretnie przepisy dotyczące kwalifikowalności kosztów finansowania z funduszy europejskich, a mianowicie art. 11 rozporządzenia (WE) nr 1164/94 i art. 7 rozporządzenia (WE) nr 16/2003. W tym względzie strony nie zgadzają się co do kwestii tego, czy wydatki poniesione na początku okresu kwalifikowalnego czy też już po nim kwalifikują się do finansowania ze środków europejskich, jeśli zostały one zafakturowane we wcześniejszej dacie.

2. Zarzut drugi oparty na niezgodności z prawem art. 7 rozporządzenia (WE) nr 16/2003 z powodu naruszenia istotnych wymogów proceduralnych i naruszenia normy hierarchicznie wyższej

Skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza również prawo w zakresie, w jakim została ona oparta na rozporządzeniu (WE) nr 16/2003, które jest natomiast niezgodne z prawem ze względu na to, iż nie zostało ono przyjęte przez kolegium komisarzy, ani w trybie upoważnienia, ani w ramach procedury pisemnej, ani też w ramach innej zgodnej z regulaminem wewnętrznym Komisji Europejskiej ⁽³⁾ procedury uproszczonej, ani też ze względu na nieuwzględnienie art. 18 tego regulaminu, a także w zakresie, w jakim Komisja dokonała niezgodnej z rozporządzeniem (WE) nr 1164/94 wykładni art. 7 rozporządzenia (WE) nr 16/2003.

3. Zarzut trzeci oparty na naruszeniu zasady pomocniczości

Zasada pomocniczości w tym przypadku oznacza, że należy ustanowić przepisy krajowe regulujące kwalifikowalność wydatków z uwagi na to, iż spójność gospodarcza, społeczna i terytorialna jest dziedziną, w której Unia dzieli kompetencje z państwami członkowskimi, a także jest ona ramami, w których należy przestrzegać tej zasady. Rozporządzenie (WE) nr 16/2003 narusza wspomnianą zasadę ze względu na to, że nie tylko nie powołuje się ono na tą zasadę, lecz również nie uzasadnia konieczności wprowadzonego ze względu na tę zasadę systemu.

4. Zarzut czwarty oparty na naruszeniu zasad uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa oraz na spoczywającym na administracji obowiązku nieprzeczenia sobie

Zdaniem skarżącej Komisja Europejska przyjęła praktykę administracyjną w zakresie wykładni rozpatrywanej normy właśnie w sposób proponowany przez APRAM.

Skarżąca dodaje, że przyjęta wykładnia pochodziła z zatwierdzonych przez Komisję Europejską źródeł, została podana do wiadomości Republiki Portugalskiej i innych państw członkowskich i nabrała utrwalonego charakteru, efektem czego państwo portugalskie mogło się zgodnie z prawem spodziewać kwalifikowalności faktur otrzymanych przed złożeniem do Komisji Europejskiej kompletnego wniosku i zapłaconych po tej dacie. Skarżąca wskazuje, że na takim stanowisku stanęły również odpowiednie władze krajowe. Z tego właśnie względu po stronie APRAM powstały uzasadnione oczekiwania co do rzeczywistej kwalifikowalności tych wydatków.

Zdaniem skarżącej przyjęcie wykładni bronionej obecnie przez Komisję narusza w oczywisty sposób zasadę pewności prawa, ponieważ ze względu na jej brak przewidywalności wynikają z niej dla APRAM znaczne obciążenia finansowe.

5. Zarzut piąty oparty na naruszeniu zasady proporcjonalności

Skarżąca wskazuje, że choć prawdą jest, iż zgodnie z art. H załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 1164/94 Komisja Europejska może dokonywać korekt finansowych, które uzna za konieczne, co może oznaczać całkowite lub częściowe cofnięcie przyznanej projektowi pomocy, to jednak winna ona również przestrzegać zasady proporcjonalności z uwzględnieniem okoliczności danego przypadku — takich jak rodzaj

nieprawidłowości i zakres ewentualnych konsekwencji finansowych ewentualnych braków systemów służących zarządzaniu i kontroli — tak, aby nie przyjąć środka, który okazałby się nieproporcjonalny. Niezrozumiałym jest zatem, jak można było się nosić z zamiarem całkowitego cofnięcia przyznanej pomocy w sytuacji, gdy wynoszące 100 % korekty znajdują zastosowanie tylko wówczas, gdy braki systemów służących zarządzaniu i kontroli są mają taką skalę lub też wykryta nieprawidłowość jest tak poważna, iż stanowi całkowite uchybienie normom wspólnotowym, co skutkuje niezgodnością z prawem wszystkich wypłat. Jeśli sytuacja taka nie ma zaś miejsca, władze proponują stosowanie korekt wynoszących jedynie 5 lub 2 % czy nawet rezygnację z zastosowania korekty.

Skarżąca stoi na stanowisku, że problemy z wykładnią rozpatrywanego przepisu stanowią ważną okoliczność łagodzącą, którą Komisja Europejska winna zawsze brać pod uwagę. W opisanych okolicznościach istnieją mniej restrykcyjne środki do osiągnięcia realizowanego celu, takie jak zastosowanie mniejszej korekty czy wręcz rezygnacja z jej zastosowania. A zatem, jeśli Komisja postanowi zastosować w odniesieniu do przyznanej pomocy korektę — z czym skarżąca się nie zgadza — korekta ta w żadnym przypadku nie może przekraczać 5 %, a wręcz powinna być niższa czy też należy zrezygnować z jej zastosowania.

6. Zarzut szósty oparty na przedawnieniu

Skarżąca twierdzi, że w każdym razie możliwość żądania odzyskania wydatków sprzed dnia 3 czerwca 2003 r. uległa już przedawnieniu ze względu na to, iż ostatni dowód księgowy pochodzi z dnia 28 lutego 2003 r., czyli trzech miesięcy i dwóch dni przed rozpatrywaną datą. Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. ⁽⁴⁾ możliwość wszczęcia postępowania przedawnia się po upływie czterech lat licząc od daty, w której doszło do nieprawidłowości.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 16/2003 z dnia 6 stycznia 2003 r. ustanawiające specjalne szczegółowe zasady dla wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1164/94 w zakresie kwalifikowania wydatków w kontekście środków częściowo finansowanych przez Fundusz Spójności (Dz.U. L 2, s. 7).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1164/94 z dnia 16 maja 1994 r. ustanawiające Fundusz Spójności (Dz.U. L 130, s. 1).

⁽³⁾ Dz.U. L 308 z 8.12.2000, s. 26.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 312, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 2 sierpnia 2013 r. — Companhia Previdente i Socitrel przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-409/13)

(2013/C 367/53)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: COMPANHIA PREVIDENTE — Sociedade de Controlo de Participações Financeiras, SA (Lizbona, Portugalia)

i SOCITREL — Sociedade Industrial de Trefilaria, SA (Trofa, Portugalia) (przedstawiciele: adwokaci D. Proença de Carvalho, J. Caimoto Duarte, F. Proença de Carvalho i T. Luísa Faria)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna i zasadna;
- stwierdzenie nieważności decyzji Dyrekcji Generalnej ds. Konkurencji Komisji Europejskiej z dnia 24 maja 2013 r. (D/2013/048425) w sprawie odmowy obniżenia z powodu braku zdolności płatniczej grzywny nałożonej na SOCITREL na podstawie postępowania w sprawie naruszenia wszczętego na podstawie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG, w której stwierdzono również, że COMPANHIA PREVIDENTE ponosi solidarną odpowiedzialność za zapłatę tej grzywny;
- zastosowanie do skarżących obniżki grzywny z powodu braku zdolności płatniczej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez Komisję obowiązku uzasadnienia zawartego w art. 296 TFUE, ze względu na to, że nie wzięła ona pod uwagę informacji dostarczonych przez grupę COMPANHIA PREVIDENTE dotyczących jej upadłości

— skarżące twierdzą, że Komisja naruszyła art. 296 TFUE, ze względu na to, że nie umotywowała należycie odmowy obniżenia grzywny z powodu braku zdolności płatniczej, ponieważ nie przeanalizowano konkretnie przesłanek, które zgodnie z praktyką decyzyjną Komisji Europejskiej [w szczególności zgodnie z pkt 35 Wytocznych w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003 ⁽¹⁾, zwanych dalej „wytycznymi”] oraz z orzecnictwem sądów Unii Europejskiej dotyczącym upadłości należy spełnić w celu uzyskania obniżenia grzywny w tych ramach, oraz ze względu na to, że nie rozpatrzono należycie podnoszonych przez CP w toku spornego postępowania przed Komisją Europejską argumentów w odniesieniu do spełnienia przez grupę COMPANHIA PREVIDENTE tych przesłanek.

2. Zarzut drugi dotyczący błędu w ustaleniach faktycznych, oczywistego błędu w ocenie i naruszenia zasady proporcjonalności, ze względu na to, że Komisja nie obniżyła grzywny w obliczu braku zdolności płatniczej grupy COMPANHIA PREVIDENTE